

DNES
ZMRZLINA.
ŠMOULOVÁ.

JEDEN KOPEČEK ŠMOULOVÝ

MARIE DOLEŽALOVÁ
A ELIŠKA PODZIMKOVÁ

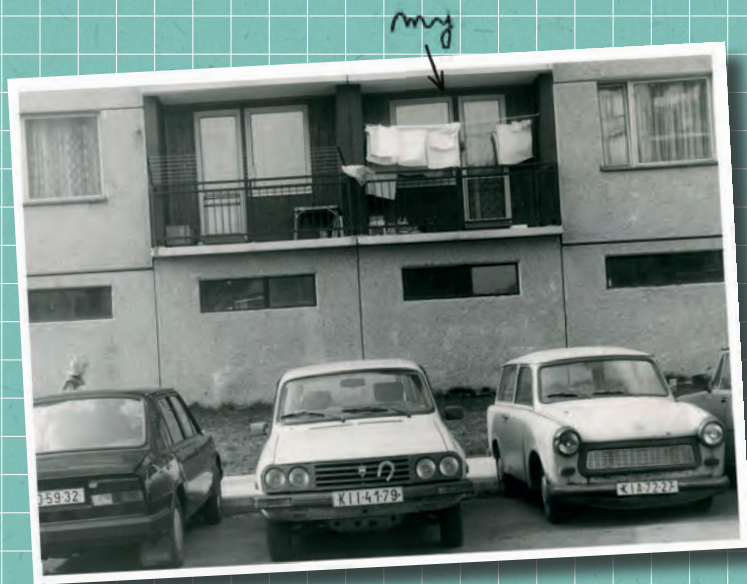
MOTTO

ČÁST PRVNÍ

TRUTNOV

.....
**KDO NESNÍ VŠECHNY MÍCHANÝ
VAJÍČKA, TEN BUDE CELEJ DEN
SLABEJ JAKO MOUCHA.**
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Je to mullij patro.

Kini se zmeroval Karin, na to nezapomeni.

Pracoval v lékárně
na Horský, lepší než
byl Karel Bobrovský.

Moje máma pracovala a dodnes pracuje v lékárně na Horské, což byla první soukromá lékárna v Čechách. Když jsme byli malí, sloužily se v lékárně i víkendy, takže když měla máma službu, přišli jsme za ní po obědě, přinesli jsme zákusky a máma s tátou si pak povídali, zatímco my jsme si s bráchou u pultu hráli na to, že nakupujeme. Po škole jsem za mamkou do lékárny často chodila a pomáhala jsem tam tetám v bílých pláštích rovnat léky. Dostávala jsem od nich za to zdravé gumové bonbony, které chutnaly jinak než obyčejné bonbony. Měly příchut' vitamínu B a C.

Táta byl inženýr ekonom a celé naše dětství chodil ze sídliště pěšky deset minut do práce, do zemědělského družstva. Tam stály pod střechem krávy ve dvou dlouhých řadách a v nízkém domku měli chlapi zemědělci kanceláře. V nich si pamatuju na stolech popelníky plné cigaret a kalendáře s nahýma ženskýma. **Táta měl v zemědělském družstvu vlačáka Dysinu, která nesměla k nám do bytu na sídlišti, ale byla hodná, a jednou mě dokonce zachránila, když jsem dávala koňovi cukr z cukřenky a on mě začal kvůli tomu honit po louce. Táta si toho našťěstí všiml a poslal na koně Dysinu a ta ho zuřivým štěkotem zahнала.**

Můj bratr Honza je o čtyři roky mladší a celé dětství mě rozčiloval. Jednou mě rozčilil tak moc, že jsem za ním zuřivě běžela do jeho pokoje, on třískl dveřmi a já jsem proletěla sklem. Z toho incidentu mám na levém zápěstí malinkou neškodnou jizvičku. Musím přiznat, že já jsem zase Honzovi, když byl malý, přivřela prsty do palandy. A on mi jednou vytrhl hrst vlasů ze spánku, protože jsem ho rozzuřila. Už se mi za to ale několikrát omluvil. Můj brácha byl jako malý prudič, v pubertě rapper a dnes je z něho vojenský záchranář, který už byl i na misi.

Táta mi tvrdil, že
inženýr je každéj, kdo
má na vysoký škole
samý jedničky.

V první části knihy jsou vzpomínky na naše dětství na sídlišti, na první dovolenou, na léto i na to, jak to vlastně celé začalo: jak se vůbec naši seznámili. Je o maminkách, o tatíncích a o tom, proč jsem na sídlišti neměla žádnou dětskou lásku. Je o časech, kdy jeden kopeček šmoulový stál dvě koruny padesát.

Zevadesákhová
nostalgie

2.50

Bacha hope si so!

KAPITOLA

DEVADESÁTKOVÁ NOSTALGIE

*Budí jsme si půjčovali
kreslenou pohádku,
nebo hrcový film.*

MY DEVADESÁTKOVÝ DĚTI DOSPÍVÁME STRAŠNĚ POMALU.

Všechny se momentálně pohybujeme někde kolem třicítky a stejně máme hromadně tak nějak pocit, že máme pořád ještě právo být děti. Připustit si, že doba našeho dětství je už retro, není lehký.

Tak zaprvé videopůjčovny. Něco, co už dneska není, a pro nás je to nostalgie číslo jedna. Když zavřeme oči, procházíme se ve vzpomínkách mezi regály, od „pohádek“, přes „komedie“ až po „novinky“. Člověk v duchu bere do rukou prázdné obaly a snaží se z popisu děje a několika fotek odhadnout, jestli si to má půjčit. Potom si vybere jednu, maximálně dvě kazety a na víkend si je donese domů. Zkoukne je s kamarády nebo sám a může přetáčet zpátky i posouvat dopředu. Když kazeta skončí a dojde na konec, sama se vysune z videa a je čas ji vrátit.

Pokud s vámi tenhle odstavec něco dělá, hrozí vám, stejně jako mně, devadesátková nostalgie. Stesk po videopůjčovnách je hlavní příznak, je tady ale velká spousta vedlejších příznaků. Na devadesátkovou nostalgii máte naprosté právo, pokud jste, například: